

Sygnatura akt X C 1685/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

G. W., dnia 14 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w G. W. X Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Andrzej Miszczak

Protokolant: sekr. sąd. Marta Andrzejewska

po rozpoznaniu w dniu 31 października 2017 r. w G. W.

na rozprawie sprawy z powództwa P. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. przeciwko I. Ł., J. Ł.

- o zapłatę

I. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda 34.304,90 zł (trzydzieści cztery tysiące trzysta cztery złotych, 90/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 28 lipca 2017 r. do dnia zapłaty, zastrzegając pozwanym prawo do powoływania się w toku egzekucji na ograniczenie odpowiedzialności do prawa własności nieruchomości położonej w W., gmina K., składającej się z działki ewidencyjnej nr (...), dla której Sąd Rejonowy w G. prowadzi księgę wieczystą nr (...) do wysokości hipoteki kaucyjnej w wysokości 61.400 zł,

II. w pozostałym zakresie powództwo oddała,

III. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda 3.442,84 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

P. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we (...) wniósł o zasądzenie od pozwanych solidarnie 51 784,06 zł z ustawowymi odsetkami od wniesienia pozwu; zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że pozwani 17 sierpnia 2007 r. z (...) Bankiem (...) S.A. w (...) zawarli umowę o kredyt otrzymując określoną sumę pieniężną. Z warunków umowy nie wywiązali się. 22 czerwca 2016 r. powód i (...) zawarli umowę cesji, na podstawie której powód nabył wierzytelność wobec pozwanych.

9 sierpnia 2017 r. w sprawie X Nc (...) Sąd Rejonowy w G. W.. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (k.124)

Pozwani – **A. Ł. i J. Ł.** - zaskarżyli nakaz zapłaty w całości i wnieśli o oddalenie powództwa z uwagi na nieudowodnienie roszczenia co do wysokości oraz przedawnienie roszczenia. Wnieśli o zasądzenie zwrotu kosztów procesu wg norm przepisanych

P. pismem z 19 października 2017 r. (k.151-160) w odpowiedzi na sprzeciw pozwanych zmodyfikował żądanie pozwu w ten sposób, że wniósł o zasądzenie 51 784,06 zł z ustawowymi odsetkami od wniesienia pozwu z zastrzeżeniem, że zapłata przez jednego z pozwanych zwalnia drugiego i zastrzeżeniem ograniczenia ich odpowiedzialności do przysługującego im prawa własności nieruchomości położonej w W. (...), na którym została ustanowiona hipoteka umowna kaucyjna do kwoty 61 400 zł.

Pozwani w związku z modyfikacją roszczenia uznali roszczenie procesowe z ograniczeniem do zaspokojenia rzeczowego w odniesieniu od każdego z pozwanych w kwocie odpowiadającej po połowie należności głównej i po połowie odsetek ustawowych od kwoty należności głównej za okres od 19 lipca 2015 r. do 19 lipca 2017 r. W pozostałym zakresie wnosi o oddalenie powództwa. (k.166)

Sąd rejonowy ustalił co następuje:

17 sierpnia 2007 r. pozwani i (...) zawarli umowę nr (...), na mocy której bank udzielił im kredytu w wysokości 41 486,97 zł. Wypłata kredytu nastąpiła do 31 sierpnia 2007 r. Umowa o kredyt miała obowiązywać do 15 sierpnia 2022 r. a pozwani mieli spłacać kredyt w ratach malejących.

Celem zabezpieczenia kredytu pozwani ustanowili hipotekę kaucyjną do kwoty 61 400 zł zabezpieczającej należność główną i odsetkową z umowy o kredyt, na nieruchomości w W., składającej się z działki ewidencyjnej nr (...), dla której Sąd Rejonowy w G. W. prowadzi księgę wieczystą nr (...).

(...) w związku z zaległościami w spłacie kredytu wypowiedział umowę kredytu i 17 stycznia 2013 r. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), w którym wskazał, że należność główna wynosi 29 962,40 zł, odsetki umowne za korzystanie z kapitału od 18 kwietnia 2012 r. do 16 stycznia 2013 r. 5 468,69 zł, koszty 190 zł.

Sąd Rejonowy w G. W. postanowieniem z 20 lutego 2013 r. sygn. akt VIII Co (...) nadał klauzulę wykonalności na (...) nr (...). Na podstawie tego tytułu wykonawczego (...) wszczął u komornik sądowego R. K. egzekucję - KM (...) - która postanowieniem z 11 stycznia 2017 r. zakończyła się umorzeniem.

22 czerwca 2016 r. (...) zawarł umowę cesji wierzytelności z Prokurą, której przedmiotem była m.in. wierzytelność z umowy z 17 sierpnia 2007 r. wobec pozwanych.

P. dokonała wpisu w księdze wieczystej (...) zmiany wierzyciela hipotecznego. Na Prokurę przeszła wierzytelność hipoteczna wraz z zabezpieczeniem.

Nieruchomość w W., składająca się z działki ewidencyjnej nr (...), dla której Sąd Rejonowy w G. W. prowadzi księgę wieczystą nr (...) stanowi wspólność ustawową małżeńską A. Ł. i J. Ł..

Dowody:

- Odpis umowy z 17.08.2007 r. k.12-23
- Odpis zwykły KW (...) k.24-28
- B. nr (...) k.29
- Postanowienie SR G. W. z 20.02.2013 r. sygn. akt VIII Co (...) k.30
- Odpis umowy cesji z 22.06.2016 r. k.31-112, 114-118
- Potwierdzenie zapłaty ceny sprzedaży umowy cesji k.113

Sąd rejonowy zważył, co następuje :

W związku z modyfikacją powództwa żądanie pozwu zostało skierowane do pozwanych jako do współwłaścicieli nieruchomości dla której Sąd Rejonowy w G. W. prowadzi księgę wieczystą nr (...) i na której wpisana jest hipoteka umowna kaucyjna w wysokości 61 400 zł. Tym samym roszczenie skierowane jest do dłużników rzeczowych w związku z prawem własności nieruchomości obciążonym hipoteką kaucyjną. Wierzytelność zabezpieczona hipotecznie stanowi rzeczowy dług właściciela nieruchomości i wierzyciel może skutecznie wytoczyć powództwo o jego zasądzenie.

Ochrona dłużnika polega na wyłączeniu możliwości zaspokojenia tego długu z innych składników swojego majątku niż ten, na którym ciąży hipoteka.

Powód nabył wierzytelność wobec pozwanych od (...) i dokonał wpisu w księdze wieczystej zmiany wierzyciela hipotecznego. Tym samym doszło do skutku przeniesienie wierzytelności hipotecznej – art. 79 ust. 1 ustawy z 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 790).³

Zgodnie art. 77 k.w.h. przedawnienie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką nie narusza uprawnienia wierzyciela hipotecznego do uzyskania zaspokojenia z nieruchomości obciążonej. **Przepisu tego nie stosuje się do roszczeń o świadczenia uboczne.**

Do 20 lutego 2011 r. przepis ten miał brzmienie: „Przedawnienie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką nie narusza uprawnienia wierzyciela hipotecznego do uzyskania zaspokojenia z nieruchomości obciążonej. Przepisu tego nie stosuje się do roszczenia o odsetki.” Zmiana nastąpiła ustawą z 26 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 131, poz. 1075), która uchyliła art. 104 k.w.h., który stanowił, że hipoteka kaucyjna zabezpiecza odsetki oraz koszty postępowania mieszczące się w sumie wymienionej we wpisie hipoteki.

Zgodnie z art. 10 ustawy z 26 czerwca 2009 r. do hipotek kaucyjnych powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, z zastrzeżeniem ust. 2, stosuje się przepisy ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, z wyjątkiem przepisów o rozporządzaniu opróżnionym miejscem hipotecznym (ust. 1). Do hipotek zwykłych powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy ustawy, o której mowa w art. 1, w dotychczasowym brzmieniu, z wyjątkiem art. 76 ust. 1 i 4 tej ustawy, które stosuje się w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. To samo dotyczy hipotek kaucyjnych zabezpieczających roszczenia związane z wierzytelnością hipoteczną, lecz nieobjętych z mocy ustawy hipoteką zwykłą, powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. (ust. 2)

W rozpatrywanej sprawie hipoteka kaucyjna zabezpiecza wierzytelność z tytułu spłaty kredytu oprocentowanego odsetkami kapitałowymi o zmiennej wysokości oraz odsetek od tego kredytu. Hipoteka ustanowiona została w 2007 r. Realizacja wynikającego z niej uprawnienia następuje natomiast już po wejściu w życie zmian ustawy o księgach wieczystych i hipotece, dokonanych ustawą nowelizującą z 26 czerwca 2009 r. Wybór wersji ustawy o księgach wieczystych i hipotece, według której rozpoznawany powinien być spór przesądza art. 10 ust. 1 w zw. z ust. 2 zdanie drugie ustawy nowelizującej. Wyjątek przewidziany w art. 10 ust. 2 wyraża nakaz stosowania przepisów w brzmieniu dotychczasowym do hipotek kaucyjnych zabezpieczających roszczenia związane z wierzytelnością hipoteczną, nieobjęte z mocy ustawy hipoteką zwykłą, powstałe przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej. W wypadku hipoteki kaucyjnej co do zasady zastosowanie znajduje znowelizowania ustawa o księgach wieczystych i hipotece, chyba że konstrukcyjnie związana jest z hipoteką zwykłą, którą uzupełnia, by umożliwić zabezpieczenie tych należności, których hipoteka zwykła nie obejmowała, a więc że jest hipoteką przewidzianą w obowiązującym poprzednio art. 102 ust. 2 k.w.h. Takie postanowienie realizuje założenie jednolitości prawnej zabezpieczenia, które ustanowiono z wykorzystaniem powiązanych ze sobą funkcjonalnie dwóch rodzajów hipoteki. Zważywszy, że nowelizacja spowodowała zastąpienie dwóch typów hipoteki jednym, poddanie skutków zabezpieczenia hipotecznego jednej wierzytelności z należnościami ubocznymi dwóm różnym konstrukcyjnie rozwiązaniom byłoby nieracjonalne.

W niniejszej sprawie wierzytelność z tytułu spłaty kredytu, ze względu na zmienność odsetek kapitałowych, stanowiących jeden z elementów wyznaczających jej wysokość nie została zabezpieczona hipoteką zwykłą, lecz w całości (wraz z odsetkami) objęta hipoteką kaucyjną, ponieważ jej wysokość w chwili ustanawiania hipoteki nie była oznaczona w rozumieniu art. 65 u.k.w.h. W związku z tym powództwo w niniejszej sprawie powinno zostać rozpoznane w oparciu o przepisy ustawy o księgach wieczystych i hipotece w ich **brzmieniu po nowelizacji**. Jednakże nie może to wpływać na zakres zabezpieczenia hipotecznego. Jeżeli bowiem hipoteka powstała jako prawo rzeczowe o określonym zakresie przedmiotowym, zakres ten nie ulega zmianie chyba, że przewiduje to szczególnie przepis ustawowy. Z art. 10 ustawy nowelizującej nie można odczytać tego rodzaju normy. W związku z tym zakres zabezpieczenia hipotecznego w niniejszej sprawie podlega ocenie także w oparciu o art. 104 k.w.h., który został

uchylony w wyniku nowelizacji. Przepis ten interpretowany jest niekiedy jako norma szczególna nie tylko w stosunku do art. 69 k.w.h., ale także do art. 77 zdanie drugie tej ustawy⁴, uprawniająca wierzyciela hipotecznego do uzyskania w granicach sumy zaspokojenia nie tylko przedawnionej należności głównej, ale również przedawnionych odsetek. Sąd rejonowy z tym stanowiskiem się nie zgadza.

Wskazać bowiem należy, że przedawnienie roszczeń jest regułą stabilizującą stosunki prawne i gwarantującą ich pewność⁵. Odstępstwo od niej wymaga przepisu ustawowego (art. 117 § 1 k.c.). Przedawnienie wierzytelności hipotecznych w sposób szczególny kształtuje art. 77 k.w.h., który przewiduje, że upływ terminu przedawnienia nie narusza uprawnienia wierzyciela hipotecznego do uzyskania zaspokojenia. W zdaniu drugim ogranicza jednak dokonany wyłom w działaniu instytucji przedawnienia wskazując, że przepisu tego nie stosuje się do roszczenia o odsetki - w brzmieniu obowiązującym do 19 lutego 2011 r., a po nowelizacji - do roszczenia o świadczenia uboczne. Treścią art. 77 u.k.w.h. nie jest wyznaczenie zakresu, w jakim wierzytelność uzyskuje zabezpieczenie hipoteczne (tej kwestii dotyczy art. 69 i art. 104 u.k.w.h.), lecz powiązanie jakie istnieje pomiędzy przedawnieniem się zabezpieczonej wierzytelności a możliwością jej zaspokojenia z obciążonej rzeczy (prawa). Artykuł 104 u.k.w.h. określał przedmiot zabezpieczenia hipoteką kaucyjną w sposób odmienny niż art. 69 u.k.w.h. w odniesieniu do hipoteki zwykłej, ponieważ obejmował zabezpieczeniem odsetki oraz koszty postępowania mieszczące się w sumie wymienionej we wpisie hipoteki, a nie "w granicach przewidzianych w odrębnych przepisach". Zakres ten był oczywiście szerszy, co wyraźnie wskazywał art. 102 ust. 2 k.w.h., przewidujący możliwość wykorzystania hipoteki kaucyjnej do zabezpieczenia roszczeń związanych z wierzytelnością hipoteczną, lecz nie objętych z mocy ustawy hipoteką zwykłą. **Rozszerzenie zakresu zabezpieczenia nie jest jednak równoznaczne z wprowadzeniem dalej idącego wyłączenia skutków przedawnienia niż przewidziane w art. 77 zd. 1 k.w.h.** Trudno przy tym doszukać się aksjologicznych przesłanek tak daleko idącego uprzywilejowania wierzytelności objętych hipoteką kaucyjną. Z tych przyczyn stanowisko, że przedawnienie zabezpieczonej wierzytelności nie ma znaczenia dla uprawnień wierzyciela jest uzasadnione jedynie w zakresie niespłaconego kapitału, natomiast nie ma podstaw w odniesieniu do wierzytelności odsetkowej. 6

W tym zakresie art. 77 u.k.w.h. i art. 117 k.c. wskazują że nie można z hipoteki kaucyjnej dochodzić – wbrew zarzutowi przedawnienia – przedawnionej należności odsetkowej. Roszczenie z umowy kredytowej wobec pozwanych ulega przedawnieniu w terminie 3 lat od daty wymagalności w związku z tym, że jest to roszczenie związane z prowadzoną działalnością gospodarczą. Ponadto roszczenie o odsetki, jako świadczenie okresowe przedawnia się w terminie 3 lat. Roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego.⁷

Zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.p.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Oznacza to, że bieg terminu przedawnienia przerywa czynność przedsięwziętą bezpośrednio, we wskazanym w powyższym przepisie celu, przez strony stosunku prawnego, leżącego u podstaw przedawniającego się roszczenia. Co więcej, na co zwraca uwagę Sąd Najwyższy, do przerwania biegu przedawnienia nie wystarczy identyczność wierzytelności; niezbędna jest identyczność osób, na rzecz których lub przeciwko którym dana czynność, obiektywnie zdalna do przerwania przedawnienia, została dokonana⁸. W konsekwencji powyższego przerwanie przedawnienia następuje, co do zasady, tylko pomiędzy stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane lub uprawnione. Ze swej istoty przerwanie następuje w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela; dotyczy tego roszczenia, które jest zabezpieczone, dochodzone, ustalane lub egzekwowane, jest skuteczne przeciwko osobie, wobec której kieruje się czynność i z korzyścią na rzecz osoby dokonującej czynności. Czynnością przerywającą bieg przedawnienia przedsięwziętą w celu zaspokojenia roszczenia jest wniosek wierzyciela o nadanie tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności.⁹ Jednakże jak wskazuje Sąd Najwyższy w wyroku z 19 listopada 2014 r. w sprawie II CSK 196/14, wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje skutek w postaci przerwy biegu przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym tylko wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela, wskazanego w tytule egzekucyjnym i na którego rzecz temu tytułowi została nadana klauzula wykonalności.

(...) prowadził egzekucję do 11 stycznia 2017 r. wobec pozwanych na podstawie (...), które wystawił i w związku z czym wystąpił o nadanie (...) klauzuli wykonalności w sprawie VIII Co (...). Jednak skutki tych czynności w postaci przerwania biegu terminu przedawnienia nie odnoszą się do powoda. P. nie może uzyskać na swoją rzecz klauzuli wykonalności na (...) wystawiony przez bank. Nie korzysta więc z owoców przerwania przedawnienia w postaci wystąpienia przez bank z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności (...) a następnie z wszczęciem na jego podstawie egzekucji u komornika.

Biorąc więc pod uwagę najkorzystniejszą wersję dla powoda, że wymagalność roszczenia nastąpiła 17 stycznia 2013 r. (z chwilą wystawienia (...)) , to roszczenie od 18 stycznia 2016 r. jest przedawnione. Pozew złożono 28 lipca 2017 r. Przedawnione jest również roszczenie odsetkowe.

Jak wskazano jednak wcześniej przedawnienie roszczenia służyć ma stabilizacji stosunków prawnych. Tym samym jeżeli pozwani uznają częściowo roszczenie przedawnione, to nic nie stoi na przeszkodzie, aby roszczenie w tym zakresie uwzględnić. Pozwani uznali swoją odpowiedzialność rzeczową i zgodzili się na zasądzenie od każdego z nich połowę należności głównej oraz połowę odsetek ustawowych za opóźnienie od należności głównej za okres od 19 lipca 2015 r. do 19 lipca 2017 r. Tym samym uznali, że każdy z nich winien zapłacić powodowi 14 981,20 zł – połowę należności głównej oraz odsetki ustawowe za opóźnienie za wskazany okres tj. po 2 171,25 zł każdy z nich.

Z księgi wieczystej wynika, że nieruchomości stanowi przedmiot wspólności majątkowej małżeńskiej pozwanych, a więc jest bezudziałowa i do czasu ustania wspólności ustawowej małżeńskiej nie można mówić o udziałach pozwanych w prawie własności nieruchomości. Tym samym po stronie pozwanej zachodzi współuczestnictwo jednolite i wyrok dotyczyć ma niepodzielnie obu pozwanych.

Warto wskazać, że odpowiedzialność dłużnika osobistego z tytułu zaciągniętego kredytu i odpowiedzialność dłużnika rzeczowego, którego nieruchomości została obciążona hipoteką dla zabezpieczenia wierzytelności kredytodawcy jest odpowiedzialnością in solidum - tzw. solidarność niewłaściwa, do której stosuje się odpowiednio przepisy o zobowiązaniach solidarnych. Tym samym, gdyby pozwani byli wyłącznie dłużnikami rzeczowymi i nie byłiby dłużnikami osobistymi, wówczas określenie ich odpowiedzialności jako in solidum byłoby zasadne. W sytuacji zaś gdy dłużnicy rzeczowi zaciągnęli zobowiązanie umowne a ich odpowiedzialność ma podłożone zarówno w kontrakcie, jak i w hipotece, to zgodnie z art. 370 k.c. odpowiadają solidarnie. Współwłaściciele ustanawiając hipotekę na nieruchomości wspólnej doprowadzają w ten sposób do powstania solidarnej odpowiedzialności za ich dług rzeczowy.

Reasumując sąd zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda należność główną 29 962,40 zł oraz odsetki ustawowe za opóźnienie za okres do 19 lipca 2015 r. do 19 lipca 2017 r. liczone od kwoty 29 962,40 zł tj. 4 342,50 zł. Daje to łącznie kwotę 34 304,90 zł.

Na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. sąd zasądził od wskazanej wyżej kwoty odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu – 28 lipca 2017 r. do dnia zapłaty. W dacie tej pozwani byli w opóźnieniu w zapłacie zasądzonej wyrokiem kwoty, tym samym zobowiązani są uiścić odsetki ustawowe za opóźnienie.

Egzekucja prowadzona w stosunku do dłużników rzeczowych może być skierowana wyłącznie do obciążonej nieruchomości. Z tych względów sąd w sentencji wyroku zawarł zastrzeżenie ograniczenia odpowiedzialności pozwanych - art. 319 k.p.c. – do wskazanej w wyroku nieruchomości i wysokości wskazanej w hipotece.

Na rozprawie 31 października 2017 r. pozwani uznali roszczenie dotyczące należności głównej. Tym niemniej odnosić się należy do początkowych zarzutów pozwanych, którzy wskazywali, że kwota ta została zawyżona poprzez niezasadne doliczenie odsetek błędnie skapitalizowanych oraz wliczenie opłat wynikających z niedozwolonych postanowień umownych. Wskazać należy, że powoda obciążał ciężar wykazania roszczenia co do zasady i jego wysokości i to powód wykazał przedkładając umowę kredytową na mocy której pozwani otrzymali 41 486,97 zł. Ciężar udowodnienia wykonania zobowiązania – spłaty kredytu – obciążał pozwanych. To pozwani winni przedłożyć dowody potwierdzające, że dokonali spłaty kredytu w wyższym stopniu niż wskazuje to powód a na tą okoliczność nie

przedłożyli żadnych dowodów. Nie wiadomo również, które postanowienia umowne pozwani uznają za abuzywne i z jakich względów. W tym stanie rzeczy roszczenie o zapłatę należności głównej sąd uwzględnił w całości.

Powód wygrał w 66% a pozwani w 34 % i w takim stosunku sąd rozliczył koszty procesu – art. 100 k.p.c.

Powód poniósł koszty procesu w łącznej wysokości 8 007 zł (opłata od pozwu 2 590 zł, koszty wynagrodzenia radcy prawnego w stawce minimalnej powiększone o opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 5 417 zł (§ 2 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych - Dz.U., poz. 1804). Zgodnie z wynikiem procesu pozwani winni zwrócić 5 284,62 zł.

Pozwani ponieśli koszt wynagrodzenia radcy prawnego w stawce minimalnej powiększone o opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 5 417 zł. Powód winien zwrócić im 1 841,78 zł.

Wzajemna kompensata roszczeń o zwrot kosztów procesu sprawia, że pozwani winni zwrócić solidarnie powodowi 3 442,84 zł kosztów procesu. Z tych względów orzeczono jak w pkt. III wyroku.

SSR Andrzej Miszczak

1 w dalszej części uzasadnienia określany również skrótem: (...)

2 w dalszej części uzasadnienia określany również skrótem: (...)

3 w dalszej części określana skrótem: „k.w.h.”

4 por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2012 r., II CSK 282/11 nie publ.

5 por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 1991 r., III CRN 500/90, OSNCP 1992/7-8/137

6 Tak również Sąd Najwyższy w wyroku z 10 stycznia 2017 r. sygn. akt V CSK 233/16 (LEX nr 2297421)

7 tak Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2005 r., w sprawie o sygn. akt III CZP 42/04.

8 Por. wyrok SN z 19.11.2014 r. w sprawie II CSK 196/14; wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 15.03.2016 r. w sprawie II Ca 1797/15; wyrok SR Szczecin-Centrum w S. z 4.04.2016 r. w sprawie II C 93/16 (LEX nr 2044891); wyrok SR w Nysie z 27.04.2016 r. w sprawie I C 2038/14 (LEX nr 2049207); wyrok SO w Świdnicy z 5.05.2016 r. w sprawie II Ca 246/16 (LEX nr 2045302); wyrok SO w Olsztynie z 25.03.2016 r. w sprawie I C 679/15 (LEX nr 2022748); wyrok S.A. w Krakowie z 11.03.2016 r. w sprawie I ACa 1408/15 (LEX nr 2023627)

9 uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r., III CZP 101/03, OSNC 2005, Nr 4, poz. 58, i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2004 r., II CK 276/04, nie publ